

Къде сѣнце ми за'одвигъ;
Ваша майка останала
Мею то'а цѣрно море.
Янкула си явна коня,
Как' израсте и порасте,
Да ми шетатъ задинъ земя,
Къде сѣнце за'одвеше,
Нап'де Яника девойка,
Иѣ посвѣрши и ѣ зеде;
Мѣшко дете си добиле,
Ме купи'е робинчица,
Да имъ леля мѣшко дете.“
Тога си сѣ разпозна'е

И мило сѣ прегжрна'е.
И Янкула си опитвишъ
Нейдзина-та мила майка:
„Що чиниме мѣшко дете?“ —
„Зейте си остри секири,
Наберете суви дърва,
Завалите силенъ оганъ,
Тѣ гла'а пресечете му,
И труп-отъ изгорите му.“
Така му сторі'е нему.
А Янкула мило брате,
Оста'и своя невеста,
И ѣ стари мила сестра.

111.

Стоянъ войникъ.

Въ петокъ ся Стоянъ позгоди,
Въ сѣбота било, що било,
Отъ царя фирманъ дофтаса,
Да иди Стоянъ, да иди
На цар-я слуга да стане.
Стоянъ извади конче-то,
Че го оседле, обузде.
Булче при коня стоеше,
И на Стояна думаше:
„Стояне прѣвна, прѣвнина!
Постой, Стояне, почакай,
Да влезе въ горна градина,
Да бера цвети китинку.“
Уви ѣ китка розлясна,
Чи на Стояна отдаде:
„Турни ѣ въ бяла пазуха,
Сутрина, вечеръ поливай;
Каго си китка повяни,
Тогава ще ся позгодя;
Кога-то китка изсѣхни,
Тогава ще ся ожена.“
И стана Стоянъ отиде,

Походи мало и много,
Дорѣ цели девять години,
Тогава китка повяхна.
Стоянъ си викна заплака.
Дѣ го зачула царица,
И на Стояна думаше:
„Стояне, младо войниче!
Сег' стана девять години,
Азъ не бѣхъ тебе видела,
Да викнишъ и да заплачишъ.“ —
„Царице, господарице!
Сег' стана девять години,
Оставихъ булче подъ було,
Днесъ на булче е свадба-та.“
Царица дума Стояну:
„Стояне, холамъ Стояне!
Извади конче хранено,
Че го оседли, обузди;
Ако ти пѣтъ за неделя,
Ти си го земи за пладня.“
Извади конче фраквато,
Че го обузде, оседле;